

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce: **Bc. M. Š.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Košíčkem, advokátem, se sídlem 17. listopadu 11, Břeclav, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor životního prostředí**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Honební společenstvo Poštorná – Háje, se sídlem J. Moláka 13, Břeclav, zastoupené JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem, se sídlem Lidická 57, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2014, č. j. JMK 3949/2014, sp. zn. S-JMK 149799/2010/OŽP-Ho,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručitou Krajskému soudu v Brně dne 3. 4. 2014 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 27. 1. 2014, č. j. JMK 3949/2014, sp. zn. S-JMK 149799/2010/OŽP-Ho (dále jen „napadené rozhodnutí“), a to ve výroku 2. tohoto rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (proti) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru životního prostředí, ze dne 24. 8. 2010, č. j. MUBR 56542/2010 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jehož zrušení se také domáhá.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto podle ustanovení § 18 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o myslivosti“), o uznání společenstevní honitby Poštorná – Háje, a podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o myslivosti přičlenil správní orgán I. stupně honební pozemky jiných vlastníků a honitbu zařadil do jakostních tříd a stanovil pro jednotlivé druhy zvěře minimální a normované stavy zvěře.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, přičemž za nezákonné považuje také prvostupňové rozhodnutí a v žalobě vymezil okruh sedmi žalobních námitek.

[4] Zásah do majetkových práv žalobce – napadené rozhodnutí zasahuje podle žalobce do jeho majetkových práv, neboť nemůže myslivecky hospodařit na pozemcích, na nichž tak doposud činil. Nájemcem honitby (osobou zúčastněnou na řízení) mu pak byl zabrán majetek v podobě mysliveckých kazatelen.

[5] Nedostatečné vypořádání s podaným odvoláním – žalobce má za to, že se žalovaný nedostatečně v napadeném rozhodnutí vypořádal s podaným odvoláním, že se věci v zásadě nezabýval, a že napadené rozhodnutí nepodává dostatečný podklad pro výrok napadeného rozhodnutí.

[6] Nedostatečné vymezení honebních pozemků členů a nečlenů honebního společenstva – přičleňovaných honebních pozemků – správní orgány postupovaly v rozporu s ustanoveními § 17 a § 18 zákona o myslivosti, přičemž toto pochybení způsobuje neprůkaznost toho, zda navrhovatel honitby disponuje alespoň 500 ha vlastních členských honebních pozemků a splňuje tedy zákonem o myslivosti stanovené podmínky pro uznání honitby.

[7] Žadatel o uznání honitby nikterak nezduvodnil svou žádost o přičlenění (nečlenských) pozemků k honitbě – s ohledem na míru zásahu do práv vlastníků přičleňovaných pozemků je podle žalobce potřebné toto rozhodnutí o žádosti osoby zúčastněné na řízení řádně odůvodnit

a tyto osoby (vlastníky nečlenských pozemků) náležitě o jejich právech poučit, což správní orgán I. stupně nikdy neučinil, a tuto vadu nezhojil ani žalovaný. Správní orgány svou nečinností v této věci neumožnily dotčeným osobám uplatňovat jejich práva.

[8] Honitbu protíná řada pro zvěř nebezpečných bariér – žalobce tvrdí, že jak z přiloženého mapového zákresu honitby, tak ze slovního popisu hranic honitby vyplývá, že uznávanou honitbu protíná řada pro zvěř nebezpečných bariér, ať již se jedná o komunikace či vodoteče, tak rozsáhlé zastavěné území. Také není dodrženo pravidlo stanovené v § 17 odst. 6 věta čtvrtá zákona o myslivosti o bránění vzniku hranice honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Navrhovaná honitba tak nesplňuje obecné zásady tvorby honiteb.

[9] Získání fyzických osob za členy honebního společenstva jednáním, jež je mohlo uvést v omyl – některé fyzické osoby se staly členy honebního společenstva (osoby zúčastněné na řízení) omylem, a svým jednáním nejsou vázány. Uvedené fyzické osoby se proti jednání osoby zúčastněné na řízení aktivně bránily a do správního spisu založily desítky čestných prohlášení o tom, že do honebního společenstva Poštorná – Háje nevstoupili, nelze tudíž jejich pozemky brát jako pozemky členů tohoto honebního společenstva. S touto skutečností se správní orgány vůbec nevypořádaly.

[10] Nezákonnost postupu žalovaného při přerušení řízení – žalobce nebyl informován o pokračování ve správním řízení po jeho přerušení a žalobce ani nebyl vyzván k seznámení se s poklady před vydáním rozhodnutí. Tímto žalovaný připravil žalobce o část podstatných procesních práv, což samo o sobě způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[11] Žalobce shrnuje, že z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány přistoupily k provádění správního řízení nikoliv v souladu se zásadou zjištění materiální pravdy, nýbrž selekcí důkazů vybudovaly konstrukci popírající skutečnost a zákonnost. Žalovaný také nezohlednil, že osoba zúčastněná na řízení byla členskou schůzi závěrem roku 2012 zrušena. Vše výše uvedené způsobuje nezákonnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí a žalobce tedy navrhuje jejich zrušení.

III. Vyjádření žalovaného, osoby zúčastněné na řízení a další podání žalobce

[12] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 5. 5. 2014, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nejprve žalovaný shrnul procesní postup v řízení v dané věci, a to včetně řízení předcházející tomuto soudnímu přezkumu (ve věci registrace osoby zúčastněné na řízení) s tím, že se dále postupně vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám a s odkazem na zákonnou úpravu a s odkazem na předloženou spisovou dokumentaci je všechny považuje za nedůvodné a uvedl, že jeho postup byl zcela v souladu se zákonem. Z tohoto důvodu navrhuje zamítnutí žaloby. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

[13] Žalobce ve svých dalších podáních doručených soudu postupně dne 20. 6. 2014, 14. 11. 2014, 8. 1. 2015, 21. 1. 2015 a 10. 2. 2015 setrval na podané žalobě a na

skutečnostech v ní uvedených, dále rozvedl jednotlivé žalobní body, doplnil tyto žalobní body o uvedení dalších skutkových okolností, argumentačně se odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a opakovaně uvedl, že právní zástupce osoby zúčastněné na řízení má přátelský vztah k ministerstvu zemědělství, a že kryje protizákonné kroky honebního starosty osoby zúčastněné na řízení. Žalobce ve svých podáních také uvedl, že jednání některých úředních osob nebylo v souladu se zákonem, a že tyto osoby jednaly jednostranně ve prospěch osoby zúčastněné na řízení a jejího právního zástupce. V průběhu celého soudního řízení setrval žalobce na svém procesním stanovisku stran zrušení napadeného rozhodnutí.

[14] Osoba zúčastněná na řízení se vyjádřila svými podáními doručenými soudu dne 7. 10. 2014 a 8. 1. 2015 s tím, že má za to, že žalobci chybí (minimálně u některých žalobních bodů) aktivní věcná i procesní legitimace a dále se s odkazem na zákonnou úpravu a judikaturu soudů vyjádřila k jednotlivým žalobním bodům s tím, že je všechny považuje za nedůvodné a navrhla zamítnutí žaloby. Na svém procesním stanovisku setrvala po celou dobu řízení před soudem.

[15] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[16] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[17] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

[18] Na nařízeném soudním jednání dne 27. 4. 2016 setrvali účastníci řízení i osoba zúčastněná na řízení na svých procesních stanoviscích.

[19] Krajský soud se úvodem zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti (zejména obsažena v žalobní námitce uvedené v bodě [5] tohoto rozsudku), neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

[20] Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srov. např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 - 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé,

že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

[21] Žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k jednotlivým argumentům a odvolacím námitkám (obecné tvrzení, přičemž je soudem zdůrazněno, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při posuzování jednotlivých odvolacích důvodů). K tomu soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného je postaveno na řádně uvedených ustanovení zákona a v napadeném rozhodnutí byly žalovaným vypořádány všechny žalobcem uplatněné odvolací námitky. Žalovaný také jasně uvedl, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházel. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalovaného neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé z odvolacích námitek, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalovaného považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalovaného a celkově mu nečiní napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení. Zdejší soud k uvedené obecné námitce nepřezkoumatelnosti tedy na základě výše uvedených důvodů konstatuje, že ji shledává v této prvotní fázi **nedůvodnou** s tím, že některé další dílčí námitky žalobce jsou podrobeny soudnímu přezkumu dále.

[22] Před vypořádáním jednotlivých dalších žalobních námitek, musí zdejší soud, vzhledem k některým argumentům žalobce, jasně vymezit předmět soudního řízení, tedy, co je přezkoumáváno zdejším soudem v této věci. Zdejší soud konstatuje, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 8 As 81/2013-143, bylo potvrzeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č. j. 10 Ca 297/2009-206, kterým Městský soud v Praze odmítl žalobu Honebního společenstva Poštorná proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 17. 8. 2009, č. j. 20745/2009-16230, kterým bylo rozhodnuto, že podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti Honební společenstvo Poštorná zaniklo ke dni 31. 3. 2003 a k témuž dni zanikla společenstevní honitba Poštorná. Neúspěšná pak byla také snaha o registraci Honebního společenstva Poštorná, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2010, č. j. 3 Aps 7/2010-162, kterým byl potvrzen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2010, č. j. 29 Ca 74/2008-143. Z výše uvedeného má zdejší soud za naprosto nesporné (a pravomocně rozhodnuté), že ke dni 31. 3. 2003 zaniklo Honební společenstvo Poštorná, i společenstevní honitba Poštorná. Veškeré námitky žalobce směřující tímto směrem musí tedy zdejší soud jednoznačně odmítnout jako zcela míjející předmět tohoto soudního řízení. Dále musí zdejší soud jasně konstatovat k otázce existence Honebního společenstva Poštorná – Háje (osoby zúčastněné na řízení), že žádosti o registraci Honebního společenstva Poštorná – Háje bylo vyhověno a k registraci došlo dne 9. 6. 2005 (rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, č. j. MUBR 674/2004 OŽP-Sf), což bylo potvrzeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 12. 2. 2008, č. j. 29 Ca 136/2006-72, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2008, č. j. 3 Aps 5/2008-282. Námitky žalobce označující registraci Honebního společenstva Poštorná – Háje za nezákonnou, byly označeny za nedůvodné a to usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 5. 1. 2011, č. j. 31 A 53/2010-48, které bylo potvrzeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2011-79. Na základě výše uvedeného má tedy zdejší soud postaveno najisto, že Honební společenstvo Poštorná – Háje (osoba zúčastněná na řízení) bylo orgány státní správy myslivosti registrováno a do rejstříku honebních společenstev zapsáno v souladu s ustanovením § 20 zákona o myslivosti, a že v současnosti zcela zákonně existuje. Veškeré námitky žalobce směřující tímto směrem musí tedy zdejší soud jednoznačně odmítnout jako zcela míjející předmět tohoto soudního řízení. Předmětem tohoto soudního přezkumu tedy je toliko to, jestli byly splněny zákonné podmínky pro uznání společenstevní honitby Poštorná – Háje ve smyslu ustanovení § 18 zákona o myslivosti.

[23] K žalobní námitce uvedené v bodě [4] tohoto rozsudku, tedy k namítanému zásahu do majetkových práv žalobce, zdejší soud uvádí, že se zcela mýlí s předmětem tohoto soudního řízení, jak jej soud vymezil výše. Nadto zdejší soud konstatuje, že samotná skutečnost, že žalobce musel ukončit výkon práva myslivosti na honebních pozemcích zařazených do společenstevní honitby Poštorná – Háje, není zásahem do jeho majetkových práv, jelikož podle ustanovení § 2 písm. h) zákona o myslivosti je „*právem myslivosti souhrn práv a povinností zvěř chránit, cílevědomě chovat, lovit, přivlastňovat si ulovenou nebo nalezenou uhynulou zvěř, její vývojová stadia a shozy paroží, jakož i užívat k tomu v nezbytné míře honebních pozemků.*“ nikoliv výkon majetkových práv kohokoliv, žalobce nevyjímaje.

[24] K tomuto je pak třeba připomenout také nález Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, kde se plénum Ústavního soudu vyjádřilo k povaze práva myslivosti mj. tak, že:

„63. Právo myslivosti se odvíjí přímo od vlastnického práva ke zvěři, resp. ke zvěři neulovené. Zvěř, která je chápána napříč právními úpravami různě, je zpravidla označována jako *res nullius*, tedy věc nepatřící nikomu. Tento přístup je podmíněn skutečností, že zvěř se pohybuje volně bez ohledu na hranice pozemků, a nelze ztotožnit vlastnické právo k pozemku, na němž se zvěř pohybuje, s vlastnickým právem ke zvěři. Zvěř tedy nepředstavuje plod pozemku, ale samostatný předmět vlastnického práva. Stát, suverén na svém území, je právě z tohoto důvodu oprávněn regulovat práva ke zvěři.

64. Předmětem práva myslivosti je tedy zvěř, která v abstraktní rovině představuje především přírodní bohatství, které si stát vytkl za cíl chránit. Závažnost a zásadnost této ochrany je dána především skutečností, že ochrana přírodních hodnot se stala předmětem regulace přímo v Ústavě České republiky, podle jejíhož čl. 7 stát dbá o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství.

65. Současná právní úprava, jak je provedena zákonem o myslivosti, rozlišuje dvě kategorie – myslivost a právo myslivosti. Zákon o myslivosti definuje myslivost [§ 2 písm. a)] jako soubor činností prováděných v přírodě ve vztahu k volně žijící zvěři jako součásti ekosystému a spolkovou činnost směřující k udržení a rozvíjení mysliveckých tradic a zvyků jako součásti českého národního kulturního dědictví. Právem myslivosti rozumí zákon o myslivosti [§ 2 písm. h)] souhrn práv a povinností zvěř chránit, cílevědomě chovat, lovit, přivlastňovat si ulovenou nebo nalezenou uhynulou zvěř, její vývojová stadia a shozy paroží, jakož i užívat k tomu v nezbytné míře honebních pozemků.

66. Z uvedených definic plyne, že podstata myslivosti v české právní úpravě směřuje v prvé řadě k naplnění zmíněného ústavního cíle, tedy k ochraně zvěře s tím, že k tomuto cíli základnímu přibývá ještě další cíl v podobě ochrany myslivosti jako národního kulturního dědictví.

67. Stát stanovuje celou řadu podmínek, resp. omezení, za kterých lze právo myslivosti vykonávat. Prvním, nejobecnějším omezením je, že právo myslivosti lze vykonávat jen v honitbě a mohou je vykonávat pouze subjekty, které splňují zákonem stanovené podmínky – nemůže je tedy vykonávat kdokoliv a kdekoliv.

68. Podstatnější pro posouzení povahy práva myslivosti z hlediska souladu s ústavními garancemi jsou však jiné atributy, jež byly právu myslivosti zákonem propůjčeny. **Myslivost není definována jako výrobní činnost či podnikání, ale jako vztah k volně žijící zvěři, jež tvoří součást ekosystému.** Právo myslivosti tak nelze rozdělovat na „komerční“ a „nekomerční“ část, jednak proto, že zákon stanoví všechny složky jako integrální součást myslivosti, ale zejména proto, že jde o dvě strany téže mince; jednou je ochrana zvěře a péče o ni a druhou významně omezované právo lovu, jehož prvotním cílem je především regulace stavu zvěře. Zákon o myslivosti implikuje mechanismus, podle něž by výnosy z myslivosti měly přibližně pokrýt náklady, jež vznikají v souvislosti s realizací povinností uložených zákonem. Rovněž pro tento důvod nelze rozdělovat skupiny činností realizovaných v rámci práva myslivosti na ty, jež slouží veřejnému zájmu, a jež mu neslouží.

69. *K dosažení svého účelu zákon o myslivosti stanoví celou řadu povinností, v první řadě ty, jež se týkají mysliveckého plánování. Základní zásadou chovu lovné zvěře je zachování rovnováhy výskytu všech druhů zvěře v mezích mezi tzv. stavem minimálním a stavem normovaným (tedy stavem, který odpovídá kvalitě životního prostředí a užitnosti honitby). Ne nepodstatnou okolností je rovněž nově zakotvená odpovědnost za jiný správní delikt, v jejímž rámci lze postihovat uložením pokuty nesplnění či překročení plánu. Realizace myslivecké činnosti podléhá rovněž dozoru na úseku státní správy myslivosti, v rámci jehož výkonu může být uloženo opatření k nápravě zjištěných nedostatků. Výkon práva myslivosti na straně vlastníka představuje zatížení věcným břemenem chůze, jízdy a trpění myslivecké činnosti; stavba mysliveckých zařízení vyžaduje souhlas vlastníka pozemku.*

70. *Z uvedených premis dle názoru Ústavního soudu plyne, že v podmínkách České republiky jsou myslivost a právo myslivosti společenskými aktivitami aprobovanými státem k ochraně a rozvoji jedné ze složek životního prostředí – zvěře. Zákon o myslivosti nepředstavuje úpravu myslivosti jako zájmové aktivity, ale ve svém základu jako cílevědomé a regulované činnosti k ochraně a rozvoji přírody.*

[25] Z výše uvedeného tedy podle zdejšího soudu jednoznačně vyplývá, a k těmto závěrům se pak přihlásil mj. i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 8 Afs 56/2010-73, že výkon práva myslivosti nelze považovat za výkon majetkového práva, a tedy, že napadeným rozhodnutím nemohlo dojít k zásahu do majetkových práv žalobce. Nadto je pak třeba zdůraznit, že skutečnost, že žalobce musel ukončit výkon práva myslivosti, není důsledkem napadeného rozhodnutí, ale důsledkem zániku honitby Poštorná (viz bod [22] tohoto rozsudku), tedy i v tomto ohledu je tato námitka žalobce nedůvodná. Zdejší soud pak pro úplnost konstatuje k tvrzení žalobce, že osobou zúčastněnou na řízení mu byl zabrán majetek v podobě mysliveckých kazatelen, že toto se také zcela míjí s předmětem tohoto soudního řízení, navíc toto tvrzení nebylo nijak u soudu prokázáno, a jestli žalobce na tomto svém tvrzení trvá, je mu dána zákonná možnost bránit se proti tomuto údajnému jednání osoby zúčastněné na řízení cestou soukromoprávní. Uvedená žalobní námitka je tedy zcela **nedůvodná**.

[26] K žalobní námitce uvedené v bodě [6] tohoto rozsudku, tedy k otázce nedostatečného vymezení honebních pozemků členů a nečlenů honebního společenstva, zdejší soud uvádí následující.

[27] Podle ustanovení § 17 odst. 4 zákona o myslivosti minimální výměra honitby se stanoví pro oboru 50 ha, pro ostatní honitby 500 ha.

[28] Ustanovení § 18 zákona o myslivosti stanoví: „(1) Návrh na uznání honitby podává vlastník honebních pozemků nebo přípravný výbor honebního společenstva (§ 19 odst. 4) orgánu státní správy myslivosti. Splňuje-li návrh podmínky stanovené v § 17 tohoto zákona, musí orgán státní správy myslivosti vydat rozhodnutí o uznání honitby. (2) Návrh na uznání vlastní honitby může podat vlastník souvisejících honebních pozemků, které splňují podmínky uvedené v § 17. (3) Vlastník honebních pozemků může spolu s dalšími vlastníky honebních pozemků vytvořit honební společenstvo, které pak může při splnění podmínek uvedených

v § 17 podat návrh na uznání společenstevní honitby. (4) Navrhovatel může požádat, aby k honebním pozemkům dosahujícím minimální výměry byly přičleněny další souvislé honební pozemky jiných vlastníků, a to s uvedením důvodů tohoto přičlenění. Pokud se o přičlenění s těmito vlastníky dohodl, přiloží tuto dohodu k návrhu. Jestliže se navrhovatelé budoucích sousedních honiteb dohodnou o vzájemné výměně honebních pozemků, která co do jejich výměry nemusí být stejná, předloží tuto dohodu k návrhům. Pokud provádí přičlenění orgán státní správy z vlastního podnětu, může se tak stát jen se souhlasem držitele honitby. Celkový rozsah výměn a přičlenění, které se provádějí k vyrovnání hranic, nesmí být vyšší než 10 % výměry vlastních honebních pozemků navrhovatele honitby. (5) K návrhu na uznání obory se přikládá studie o vhodnosti přírodních a jiných podmínek pro intenzivní chov daného druhu zvěře, projekt chovu a výstavby potřebných zařízení a vyjádření veterinárních orgánů a orgánů na ochranu zvířat proti týrání k navrhovaným podmínkám chovu. Totéž platí o návrhu na uznání honitby nebo její změny, žádá-li se současně nebo dodatečně, aby v jejím obvodu vznikla bažantnice. (6) K návrhu na uznání honitby navrhovatel přikládá jim zpracované údaje o vlastnictví honebních pozemků včetně mapového zákresu hranic honitby na mapě zajišťující přesné odlišení hranic honiteb a návrh plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů.“

[29] Ustanovení § 29 odst. 3 zákona o myslivosti stanoví: „V rozhodnutí o uznání honitby se uvede její název, její držitel, výměra honebních pozemků v členění podle druhů kultur, popis hranic, vyznačení obvodu honitby, výčet a výměry honebních pozemků přičleněných s uvedením jejich vlastníků a důvodů přičlenění, jakostní třídy honitby pro jednotlivé druhy zvěře navržené držitelem honitby a jejich minimální a normované stavy.“

[30] Zdejší soud k této žalobní námitce nejprve uvádí to, že celý zákon o myslivosti je koncipován tak, že se registrace honebního společenstva a uznání společenstevní honitby provádí zásadně současně, což se v praxi, je-li to krajskému soudu z jeho rozhodovací činnosti známo, pravidelně děje. V nyní posuzované věci je však situace poněkud neobvyklá, jelikož nejprve došlo k registraci honebního společenstva Poštorná – Háje (správnost byla pravomocně potvrzena zdejším soudem i Nejvyšším správním soudem), a teprve následně došlo k uznání společenstevní honitby Poštorná – Háje, což je právě předmětem tohoto soudního přezkumu. S touto neobvyklou procesní situací se musely orgány státní správy myslivosti vypořádat.

[31] Zdejší soud se zcela ztotožňuje se závěry správních orgánů, že pro řízení o uznání společenstevní honitby Poštorná – Háje bylo směrodatné pouze to, zda honitba dosahuje požadované výměry (500 ha) souvislých honebních pozemků pro vznik honitby. Jak vyplývá z předložené spisové dokumentace, tak tato podmínka byla dle doložených podkladů při vydání správních rozhodnutí o uznání společenstevní honitby Poštorná – Háje splněna – žalobce ostatně ani netvrdí, že by závěr správních orgánů, že tato podmínka byla splněna, byl nesprávný. Tímto došlo ke splnění podmínek ustanovení § 17 odst. 4 zákona o myslivosti.

[32] Žalobce však setrval na právním názoru, že je povinností navrhovatele honitby disponovat v řízení o uznání honitby alespoň 500 ha vlastních členských honebních pozemků. S tímto názorem se však zdejší soud neztotožnil. Povinnost, aby členové honebního společenstva vlastnili minimálně 500 ha souvislých honebních pozemků, se vztahuje pouze na

vznik honebního společenstva (k němuž zcela zákonně došlo – viz výše), nikoliv na uznání společenstevní honitby. Z žádného ustanovení zákona o myslivosti totiž nevyplývá, že by honební společenstvo zaniklo, pokud by výměra honebních pozemků ve vlastnictví jeho členů klesla pod tuto výměru. Tím, že zcela zákonně došlo k registraci honebního společenstva Poštorná – Háje (což bylo pravomocně správními soudy potvrzeno), je bezpředmětné zabývat se v řízení o uznání společenstevní honitby, kolik činí výměra honebních pozemků ve vlastnictví členů honebního společenstva k datu vydání předmětného rozhodnutí o uznání honitby. Tato skutečnost vyplývá i z ustanovení § 29 odst. 3 zákona o myslivosti (*argumentum a contrario*), ze kterého vyplývá, že není povinnou součástí rozhodnutí o uznání honitby vymezení členských honebních pozemků a nečlenských honebních pozemků.

[33] K tomuto závěru vedou soud i důvody teleologické. Posuzování existence 500 ha vlastních členských honebních pozemků v řízení o uznání společenstevní honitby postrádá právní i věcný význam, a to s ohledem na značnou proměnlivost těchto údajů v čase, navíc při zohlednění skutečnosti, že změny těchto údajů jsou zcela nezávislé na vůli správních orgánů. Vymezení těchto pozemků se totiž za trvání společenstevní honitby může (a to často i dosti významně) měnit, a to jednak změnami členské základny honebního společenstva, tak také samozřejmě změnami ve vlastnickém právu jednotlivých honebních pozemků. Pokud by soud souhlasil se žalobcem, že je nutnou součástí rozhodnutí o uznání honitby vymezení těchto pozemků, bylo by to bezpochyby na újmu právní jistotě, neboť by takový závěr soudu vyvolával nesprávný dojem, že rozdělení honebních pozemků v předmětné honitbě na členské a nečlenské je výsledkem autoritativního, a tedy i neměnného (!) rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti. To však nemůže být pravda, jelikož, jak je z výše uvedeného zřejmé, tyto skutečnosti se pravidelně mění, přičemž na existenci společenstevní honitby tyto změny nemají žádný vliv. Takový výklad by byl tedy nejen nelogický, ale i v rozporu s realitou výkonu práva myslivosti v této zemi. Zdejší soud k tomuto žalobnímu bodu tedy uzavírá, že vlastnictví 500 ha vlastních členských honebních pozemků se posuzuje v řízení o registraci honebního společenstva, nikoliv v řízení o uznání společenstevní honitby a postup správních orgánů v této věci byl zcela zákonný, pročež uvedená žalobní námitka je **nedůvodná**.

[34] K žalobním námitkám uvedeným v bodech [7] a [9] tohoto rozsudku zdejší soud musí úvodem připomenout dikci ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., které vymezuje žalobní legitimaci v tomto soudním řízení. Podle předmětného ustanovení: „*Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*“

[35] Podle zdejšího soudu z citovaného ustanovení vyplývá, že musí být z každé námitky uplatněné v žalobě zřejmé, jakým způsobem byl žalobce ve vztahu k dané námitce žalobou napadeným rozhodnutím nebo řízením, které mu předcházelo, zkrácen na svých právech. Tento právní názor potvrzuje i dosavadní judikatura správních soudů. Již Vrchní soud v Praze ve vztahu k předchozí právní úpravě správního soudnictví, která byla v tomto ohledu založena na obdobných principech, v rozsudku ze dne 17. 5. 1999, č. j. 6 A 95/94 – 87, judikoval, že žalobce se může ve správním soudnictví domoci ochrany jen proti porušení těch vlastních práv, na nichž byl vydaným rozhodnutím sám zkrácen, žalobce tedy před správním soudem

není oprávněn např. k tomu, aby si žalobou osvojil námitky třetích osob, uplatněné v řízení správním a týkající se porušení práv těchto osob, tím spíše tam, kde taková třetí osoba sama žalobu nepodala. Obdobně Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 15 Ca 144/2005 – 83, uvádí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může žalobce namítat pouze porušení svých práv, a nikoliv také práv jiného subjektu nebo veřejného zájmu, pokud nejde o subjekt, kterému ve správním řízení zvláštní zákon přiznává oprávnění prosazovat a obhajovat zájmy společnosti. Proto žalobce v řízení o žalobě nemůže namítat ani porušení práv jiných osob zúčastněných na řízení, a to i kdyby měly stejný zájem na vyhovění žalobě. Konečně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 – 67 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 379/2004 Sb.), konstatoval, že žalobce může účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních. Konečně ke stejným závěrům dospěl opětovně Nejvyšší správní soud i např. v rozsudku ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008-103 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 2256/2011 Sb.)

[36] Zdejší soud k uvedeným žalobním námitkám na základě výše uvedeného shledává, že z těchto žalobních námitek není možno dovodit, čím by bylo v důsledku namítaného pochybení správních orgánů zasazeno do hmotněprávních či procesněprávních práv žalobce, jelikož tyto námitky se týkají toliko práv třetích osob. K uplatnění těchto námitek tedy žalobce není vůbec aktivně věcně legitimován. Pro úplnost tohoto rozsudku však zdejší soud k námitce uvedené v bodě [7] tohoto rozsudku dodává, že námitka nezdůvodnění žádosti o přičlenění (nečlenských) pozemků k honitbě je i tak nedůvodná, jelikož v případě prvostupňového rozhodnutí je provedené přičlenění odůvodněno zcela dostatečně, což bylo správně potvrzeno i napadeným rozhodnutím. Nedostatek v obsahu původního návrhu osoby zúčastněné na řízení je pak z hlediska výsledku řízení nepodstatný, což žalovaný v napadeném rozhodnutí opětovně přesvědčivě odůvodnil. K námitce uvedené v bodě [9] tohoto rozsudku pak zdejší soud pro úplnost dodává, že se jednak námitka týká řízení o registraci honebního společenstva Poštorná – Háje, tedy, že se zcela míjí s předmětem tohoto soudního řízení, a za druhé, že toto své tvrzení v řízení před soudem žalobce ani nikterak neprokázal. Zdejší soud musí shledat i tyto žalobní námitky za **nedůvodné**, a to proto, že k nim žalobce není vůbec aktivně věcně legitimován.

[37] K žalobní námitce uvedené v bodě [8] tohoto rozsudku zdejší soud úvodem musí konstatovat, že podle jeho právního názoru k ní žalobce opět není aktivně věcně legitimován, a to z důvodů uvedených v bodě [35] tohoto rozsudku s tím, že k tomuto závěru je nutné analogicky uplatnit také závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009-80 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 2061/2010 Sb.):

„Námitky ekologického občanského sdružení je vždy nutno posuzovat právě s přihlédnutím k zájmům, které toto sdružení ve správním řízení hájí. Je-li sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny oprávněno být účastníkem správního řízení, nelze dovodit, že má možnost hájit v tomto řízení i zájmy jiné, s ochranou přírody a krajiny nesouvisející. Takové občanské sdružení by se totiž z pozice ochránce přírody a krajiny dostávalo do pozice univerzálního dohlázeatele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů v podstatě v neomezeném rozsahu, což podle Nejvyššího

správního soudu není smyslem a účelem účastenství ekologických občanských sdružení ve správních řízeních. Hodnotí-li tedy správní orgány námitky ekologického občanského sdružení, musí se nejprve zabývat tím, zda se tyto týkají zájmů, které toto sdružení hájí a které lze podřadit pod zájmy upravené zákonem o ochraně přírody a krajiny (srovnej zejména ust. § 1 až § 3 citovaného zákona), případně pod jiný zákon, který rovněž občanským sdružením přiznává privilegované postavení [...] uplatňuje-li občanské sdružení, které postavení účastníka správního řízení odvozuje z ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, námitky nesouvisející s ochranou přírody a krajiny tak, jak je vymezená citovaným zákonem, je zcela postačující, uvede-li správní orgán, proč se takové námitky netýkají zájmů, které má občanské sdružení ve správním řízení hájit.“

[38] Z výše uvedeného podle zdejšího soudu na případ žalobce jednoznačně vyplývá jednak, že není možno dovodit, čím by bylo v důsledku namítaného pochybení správních orgánů zasaženo do hmotněprávních či procesněprávních práv žalobce, jelikož tyto námitky se týkají ochrany životního prostředí jako veřejného zájmu, a za druhé, jestli Nejvyšší správní soud klade při ochraně životního prostředí zvýšené nároky na účastenství (a argumentaci) environmentálních spolků v řízení dotýkajících se ochrany životního prostředí, je třeba o to více (*argumentum a maiori ad minus*), tyto nároky vztahovat k jedné fyzické osobě, v posuzovaném případě žalobci. Žalobce by se totiž, v případě přiznání jeho aktivní žalobní legitimace soudem k této žalobní námitce, dostal v otázce ochrany přírody a krajiny do pozice univerzálního dohlázeatele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů v podstatě v neomezeném rozsahu, což podle zdejšího soudu, v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu, není smyslem a účelem správního soudnictví.

[39] Nicméně i přes výše konstatované soud k této žalobní námitce pro úplnost svého rozsudku dodává, že podle ustanovení § 2 písm. g) zákona o myslivosti jsou souvislémi honebními pozemky takové honební pozemky, jestliže se lze dostat z jednoho na druhý bez překročení cizího pozemku; úzké pozemkové pruhy nepřerušují tuto souvislost, leží-li však ve směru podélném, nezakládají souvislost mezi pozemky jimi spojenými; za takové pruhy se nepovažují dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnými plochami. Takové pozemky se na území předmětné honitby nenacházejí. Zdejší soud konstatuje, že vodoteče a silnice samy o sobě souvislost honebních pozemků nenarušují, přičemž toto vše správní orgány ve svých rozhodnutích zcela správně zohlednily. Stejně tak byla správně zohledněna existence zastavěných území tvořených nehonebními pozemky. Orgány státní správy myslivosti podle zdejšího soudu zcela správně posoudily soulad uznávané honitby s obecnými zásadami tvorby honiteb ve smyslu ustanovení § 17 zákona o myslivosti. Konečně pak soud pro úplnost dodává, že o účelovosti předmětné námitky žalobce svědčí i ta skutečnost, že byl po dlouhou dobu uživatelem honitby Poštorná s téměř totožným územním vymezením a obdobné námitky, co je soudu z jeho rozhodovací činnosti známo, neuplatnil. Zdejší soud tedy shrnuje, že musí shledat i tuto žalobní námitku za **nedůvodnou**, a to proto, že k nim žalobce není vůbec aktivně věcně legitimován.

[40] K žalobní námitce uvedené v bodě [10] tohoto rozsudku stran nezákonnosti postupu žalovaného při přerušení řízení zdejší soud konstatuje, že z předložené spisové dokumentace vyplývá, že postup žalovaného byl zcela v souladu se zákonem č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, podle kterého bylo přezkoumávané řízení

vedeno. Podle ustanovení § 29 odst. 4 cit. zákona správní orgán v řízení pokračuje z vlastního podnětu nebo z podnětu účastníka řízení, jakmile pominuly překážky, pro které bylo řízení přerušeno, popřípadě jakmile uplynula lhůta uvedená v odstavci 2. Rozhodnutí ministerstva zemědělství ze dne 16. 12. 2013, č. j. 82316/2013-MZE-16231, kterým bylo zrušeno usnesení žalovaného ze dne 19. 8. 2013, č. j. 95011/2013, o přerušení řízení, žalobce obdržel, a v řízení tedy bylo zcela zákonně pokračováno a na procesním postupu žalovaného nelze shledat ničeho vadného. Žalobce se mohl kdykoliv v řízení seznamovat s obsahem spisového materiálu, mohl se k němu vyjádřit a z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že byla žalovaným zcela chráněna žalobcova procesní práva stran jeho práva být seznámen s podklady rozhodnutí. Postup žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí byl tedy v souladu se zákonem a uvedená žalobní námitka je **nedůvodná**.

[41] Zdejší soud závěrem konstatuje, že tvrzení žalobce, že byla osoba zúčastněná na řízení závěrem roku 2012 členskou schůzí zrušena, se nezakládá na pravdě, už jen z toho prostého faktu, že je osobou zúčastněnou na tomto soudním řízení, a je řádně zapsána v rejstříku honebních společenstev. K ostatním tvrzením žalobce uvedeným v jeho dalších podáních doručeným soudu, zdejší soud konstatuje toliko to, že se buď zcela mýlí s předmětem tohoto soudního řízení (jelikož argumentačně směřují proti okolnostem registrace honebního společenstva Poštorná – Háje či zániku honebního společenstva Poštorná či okolnostem s tímto souvisejícím), nebo že jsou kombinací osobních útoků a nepodložených informací ve vztahu k právnímu zástupci osoby zúčastněné na řízení, honebnímu starostovi osoby zúčastněné na řízení či ve vztahu k jednotlivým úředním osobám orgánů státní správy myslivosti. Z tohoto důvodu jsou tato tvrzení žalobce ve vztahu k přezkumu napadeného rozhodnutí bezpředmětná.

[42] Zdejší soud zcela závěrem shledává, že na základě předložené spisové dokumentace má soud najisto postavené, že orgány státní správy myslivosti zcela zákonně rozhodly o uznání společenstevní honitby Poštorná – Háje, přičemž došlo k zákonnému přiřazení honebních pozemků jiných vlastníků a zařazení honitby do jakostních tříd a stanovení pro jednotlivé druhy zvěře minimální a normované stavy zvěře, a to za dodržení předmětných ustanovení zákona o myslivosti při dodržení všech zákonem stanovených procesních postupů.

V. Shrnutí a náklady řízení

[43] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[44] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho

běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

[45] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, nebylo proto možné jí přiznat právo na náhradu nákladů řízení, jelikož jí žádné náklady ve smyslu § 60 odst. 5 věta první s.ř.s. nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. dubna 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu